

Tối Chung Lưu Phóng

Chương 53 : Chương 50: Có bao nhiêu chuyện đâm lao phải theo lao, lại có bao nhiêu người không thể làm theo ý mình

Editor: Xám

Hàn Đan mở mắt, đối diện với đèn treo thủy tinh thiên nga hoa lệ trên trần nhà mơ màng một lát, lập tức như bị sét đánh.

Rõ ràng đây không phải nhà trọ của A Khiết.

Trong hoàn cảnh xa lạ mỗi một tế bào trên người đều trở nên cảnh giác. Cô cứng đờ quay đầu nhìn lại, trên chiếc giường rộng lớn, bên cạnh cô, còn có một người nằm. Nói cụ thể, là một người đàn ông, cụ thể hơn..... Gương mặt say ngủ bình yên ôn hòa giống như thiên sứ đó đã đập tỉnh sự mệt mỏi cuối cùng của cô.

Trong lúc hoảng loạn tấm chăn mỏng đắp ở nửa thân trên của cô đã trượt xuống. Cô cúi đầu, nhìn áo ngủ kiểu nam rộng thùng thình khoác trên người mình mà trợn mắt há hốc mồm.

Đây, đây đây..... Rốt cuộc là tình huống gì? Vì sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Không đúng, vì sao mình lại ngủ ở trong phòng anh ta? Điểm quan trọng là, quần áo đâu rồi?

Phải bình tĩnh, việc cấp bách là bình tĩnh lại.

Cô hít thở sâu vài lần, sau đó nhìn chằm chằm lên trần nhà cẩn thận nhớ lại.

Tiếc rằng đại não sau khi khởi động lại vô số lần đã hoàn toàn ngừng hoạt động, ký ức muốn gọi lại cũng ngắt đoạn sau cơn hỗn loạn ở quán bar.

Bình tĩnh cái rắm! Hàn Đan không nhớ ra gì hết hận không thể hú dài với cái đèn, ảo não vò đầu tóc rối bời, giống như một con chó xù dúm dỏ. Kỷ Vân Dục đang ngủ say giống như bị tiếng động cô tạo ra quấy rầy, lật người lại, biến thành tư thế nằm nghiêng về bên cô, lông mày cũng hơi nhíu lại. Trong lúc cử động chần mông trượt xuống dưới, lộ ra cả một mảng cổ và lồng ngực.

Mới sáng sớm, có cần mắt hôn như vậy không..... Cô cứng đờ tại chỗ, không dám thở mạnh, may mà đối phương vẫn chưa tỉnh lại.

Giường này không nên ở lâu!

Sau khi giữ vững niềm tin này, Hàn Đan rón ra rón rén đứng dậy. Cô không biết phải đối diện với người đàn ông đó bằng vẻ mặt gì, cho nên cách duy nhất chính là bỏ chạy nhân lúc trước khi anh tỉnh lại. Nhưng ngay vào lúc cô sắp rút chân ra khỏi bọc chần lại bị người ta bắt lấy cổ tay, tiện thể kéo vào lòng.

Tình huống đột ngột xảy ra khiến con chim sợ cành cong này sợ hãi không nhẹ, cô lập tức vùng vẫy tứ tung giống như con cá, mãi đến khi hai tay bị giữ lại, đồng thời bị vặn về phía sau mới miễn cưỡng an phận lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Kỷ Vân Dục!"

"Lăn qua lăn lại cả một buổi tối, em không mệt sao?" Người đàn ông cau mày nhìn cô.

"Anh buông tôi ra."

"Ở yên." Hoàn toàn không có khoảng trống để thương lượng.

Không thể động tay thì dứt khoát động chân, cô đột nhiên dùng sức muốn tránh thoát khỏi lòng anh, nhưng trời đất quay cuồng một trận lại bị người ta đè xuống dưới thân.

"Em thử động đậy thêm một chút xem." Trong giọng nói trầm thấp tràn đầy ý uy hiếp.

Thân thể hai người dán sát khiến cô "thật sự cảm nhận" và lĩnh hội được ý của anh, hai má Hàn Đan nóng lên, quay mặt đi không động đậy nữa.

Trong phòng yên tĩnh lại. Kim giây đồng hồ treo tường di chuyển vị trí từng chút từng chút không một tiếng động. Ánh sáng chiếu vào từ kẽ hở rèm cửa sỏ thẫm màu rất dày, biến thành mấy sợi tơ màu vàng.

"Cái đó..... Tối hôm qua tôi đã uống nhiều, cho nên....." Cô ấp a ấp úng mở miệng.

"Ôm cũng ôm rồi, sờ cũng sờ rồi, sáng sớm thức dậy định quỵ nợ sao?" Kỷ Vân Dục dùng cánh tay chống ở hai bên cô không có chút ý định buông tha cô nào, cười như không cười nhìn cô.

Ôm?! Sờ?!

.....

Con người Hàn Đan gân như lột tròng, hồi lâu mới run run rẩy rẩy thốt ra một câu: "Anh nói đùa phải không?"

"Em cảm thấy thế nào?"

"Tôi có say hơn nữa cũng không thể làm ra chuyện như thế....." Cô nói chắc chắn, song thật sự không đủ sức mạnh.

Kỷ Vân Dục thò tay cầm điện thoại trên tủ đầu giường, nhẹ nhàng thuận thục ấn xuống một lát, đặt ở trước mặt cô.

Là một đoạn video, đoán chừng dài sáu bảy phút.

Rõ ràng người ghi hình là Lạc Tiêu. Bởi vì video bắt đầu từ câu "Tình huống thú vị thế này nên được bảo tồn mới đúng" của anh.

Người nào đó trong video ngã mềm oặt xuống giường, cười với trần nhà: "Tìm cái chìa khóa mà cũng không tìm được, anh thật là giống heo."

"Hỏi em một lần nữa, em để chìa khóa ở đâu rồi?" Nhìn dáng vẻ Kỷ Vân Dục mặt đen giống như bế cô một mạch lên lầu, áo sơ mi nhăn nhúm nhàu nát.

"Để ở....." Giọng nói của cô nhỏ xuống, đợi khi người đàn ông ghé tai lại gần đột nhiên hô to: "Sẽ không nói cho anh!!!" Rồi cười như một nhánh cỏ đuôi chó sau khi đạt được gian kế.

"Hàn Đan, em nghĩ kĩ đi." Anh căn răng nói: "Ngủ ở trên giường anh, xảy ra bất kỳ kết quả gì anh cũng sẽ không chịu trách nhiệm."

"Ngừng." Cô híp mắt ngẩng đầu: "Phụ nhị đại thì giỏi lắm sao? Cao to giàu có đẹp trai thì giỏi lắm sao? Anh cho rằng tôi thật sự sợ anh sao?"

Đây là tôi nhường anh thôi." Ợ hơi rượu, người nào đó nói tiếp: "Ngạo mạn, bệnh hoàng tử, tố chất thần kinh, biến thái nóng nảy, không có chuyện gì cũng bày ra bộ mặt đáng ghét, còn kén ăn..... Rốt cuộc anh lớn lên thế nào vậy hả?"

*Phú nhị đại: dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

"Em lặp lại lần nữa....."

"Tôi chỉ nói một lần, anh muốn làm gì tôi?" Cô cầu nhàu đứng dậy, suýt chút nữa va vào mũi Kỷ Vân Dục, chống nạnh nói: "Tôi cứ muốn ngủ ở đây, anh định làm gì tôi? Anh có bản lĩnh thì khâu mồm tôi lại, có bản lĩnh thì ném tôi từ tầng mười lăm xuống, có bản lĩnh thì tiếp tục nhìn chăm chăm tôi hai năm để tôi không gả đi được đi, bà đây không sợ!"

Bốn chữ cuối cùng ăn nói khí phách, nói năng hùng hồn.

Màn hình rung lên, Kỷ biến thái trên màn hình cứng đờ thật hiếm thấy, tiếng thuyết minh là một tràng tiếng cười rất không phúc hậu của Lạc Tiêu. Tiếp theo, cô đột nhiên che miệng, lão đà lão đảo chạy về phía toilet.

Lạc Tiêu hỏi: "Cậu không vào xem thử sao?"

"Không vào." Anh tức giận nói. Đột nhiên trong toilet truyền đến tiếng tiếng nước chảy ào ào, anh nhíu mày bước nhanh vào trong, ngay sau đó đã nghe thấy tiếng gầm thét của anh: "Cái cô ngốc này!" Và cả giọng nói cất cao của cô: "Tôi muốn tắm!"

"Em muốn tắm thì cởi hết ra mà tắm, mặc chỉnh tề thế này ngồi trong bồn tắm làm gì?!"

"Tôi tắm xong mới cởi!"

Tiếng cãi vã của hai người xen lẫn tiếng cười rất không phúc hậu của Lạc Tiêu, khiến nhìn toàn khung cảnh rất vui vẻ thoải mái.

Video đến đây là kết thúc.

Vẻ mặt Hàn Đan giống như pha lê, quá trình biến đổi từ từ từ hồng đến tím rất hoàn mỹ. Cô đưa tay bắt lấy chiếc điện thoại kia, không ngờ đối phương thu về còn nhanh hơn tốc độ của cô.

"Xóa màn trình diễn xuất sắc tuyệt vời này như vậy đáng tiếc lắm, đưa lên internet chia sẻ một chút, nói không chừng chỉ một lần em đã nổi tiếng rồi."

Cô hận nghiên răng nghiên lợi nhưng lại không thể làm thế nào, giật mình một cái nhớ ra điểm mấu chốt, vội vàng nói: "Sau đó thì sao?"

Anh nhìn cô một cái nói: "Sau đó là thời gian trình diễn cá nhân của em."

"Tôi đã làm gì?" Cô chợt có một dự cảm cực kỳ xấu.

"Em nâng cằm anh nói 'Thật ra nhìn gần đáng vẻ anh thật sự không tệ, đến đây nào, cô bé, cười với đại gia một cái?'" Anh trầm bổng du dương thuật lại những lời này, nhất là chữ "đến" đó, quyến rũ vô cùng.

"..... Còn, còn gì nữa không?" Cô cà lăm rồi.

"Em đề anh xuống giường, găm lên giận dữ 'Tôi không lấy được ai, anh hài lòng rồi chứ? Sau này tôi muốn ngày ngày ở nhà vẽ vòng tròn nguyên rửa anh cưới phải một người phụ nữ đanh đá giống như chị Phượng* về nhà?'"

*Chị Phượng: Tên thật là La Ngọc Phượng, sinh ngày 23 tháng 9 năm 1985, là người Kỳ Giang (Trùng Khánh - Trung Quốc). Tháng 9 năm 2010, cô bắt đầu tham gia chương trình kết bạn trăm năm tại kênh truyền hình Chiết Giang. Cô nhanh chóng nổi bật giữa hơn 400 thí sinh không chỉ vì độ xấu của mình hay chiều cao 1m46 mà vì sự tự tin vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

"....."

"Em còn đá đổ thùng rác của anh, nói 'Tôi là máy bay chiến đấu trong đám hám tiền'." Anh dừng lại một chút, hỏi cô: "Còn muốn anh tiếp tục giúp em nhớ lại không?"

"Không cần....." Giờ phút này cô có sự kích động muốn buông tay thế gian: "A, hôm qua tôi đã thật sự uống nhiều rồi, đã nói những gì đều không nhớ rõ, tuyệt đối không phải có ý xúc phạm quý ngài, tục ngữ nói....."

"Tục ngữ nói, thiếu nợ thì trả tiền, đó là đạo lý hiển nhiên." Anh ngắt lời cô: "Tối hôm qua anh vốn muốn vút thẳng em từ trong bồn tắm ra ngoài hành lang hành lang, có điều suy xét từ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, anh đã thu nhận em, em lại không biết tốt xấu chiếm bồn tắm và giường của anh, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng giấc ngủ của anh, lẽ nào hôm nay không nên có bày tỏ gì sao?" Anh vừa nói, cơ thể cúi xuống từng tắc một, đầu mũi hai người gần như chạm nhau.

"Tôi sai rồi....." Hàn Đan cau mày nhắm mắt cả người căng thẳng, dưới sự áp bức như thế nhanh chóng ném mũ vút giáp chủ động đầu hàng.

"Nhận sai là đủ rồi?"

"Buổi trưa anh muốn ăn gì? Tôi lập tức đi mua thức ăn!"

"À." Tiếng cười của người đàn ông mềm mại quấn quýt bên tai, giống như kẹo dẻo, kích thích cả người cô nổi da gà. Đột nhiên trên người nhẹ bẫng cô mở mắt ra, thấy anh đã đứng dậy rời giường, căn dặn: "Lần trước làm tôm hấp không tệt, hôm nay Lạc Tiêu sẽ đến ăn, làm nhiều một chút."

Tên nhãi này..... Cô siết nắm tay.

"A, đúng rồi, anh đã vút cái váy rách của em đi rồi." Anh khoác thêm áo khoác, nói.

"Tại sao?!"

"Nguyên nhân, em sẽ không muốn biết." Mặt anh hiện ý cười nhìn cô.

Hàn Đan cúi đầu, lập tức che cổ áo rộng thùng thình, trợn mắt nhìn anh.

"Khỏi cần che, không có gì đáng xem." Người đàn ông ném cho cô một cái chìa khóa: "Cho người lấy từ chỗ bạn cùng phòng của em."

Cô mặt đỏ tai hồng hoảng hốt ra khỏi cửa, mới nghĩ ra vấn đề máu chốt.

— Quần áo của cô, là ai thay cho cô?

Đứng dựa vào cửa, không khỏi nhớ lại một màn tối qua.

Khi kết thúc ghi hình Lạc Tiêu đã không hề có đạo nghĩa chuẩn thật nhanh, vút đồng phiền phức này cho anh.

Một cô gái đã say khướt, thao thao bất tuyệt, cả người ướt đẫm ngồi ở trong bồn tắm.

Hoàn toàn không thể động vào nhưng lại không cách nào bỏ mặc.

Sau khi ý đồ hướng dẫn cô tự thay quần áo thất bại lần thứ N, anh dứt khoát xách cô dậy khỏi nước, dùng khăn tắm quấn lại, sau đó bắt đầu tự mình động tay.

Trên thực tế, dưới tình huống không nhìn thấy gì mà lột quần áo ướt sũng của một con ma men rất khó. Hướng chỉ cô nam quả nữ sống chung một phòng, tay cô còn di chuyển lung tung trên người anh, anh vất vả lắm mới áp chế được dục vọng bị cô khơi lên, cuối cùng dùng sức quá mạnh, đã xé chiếc váy đáng thương kia gần như thành hai nửa.

Cô khi say trở nên nói rất nhiều, anh mở miệng uy hiếp nhưng không có kết quả, dứt khoát không để tâm tới.

"Anh biết trên thế giới có ba loại người nào không?" Cô phô trương vươn ba ngón tay ra đung đưa trước mắt anh: "Một loại người đối tốt với anh, một loài người không đối tốt với anh, còn có một loại người không liên

quan gì đến anh. Tôi ấy mà, vẫn luôn cho rằng rất nhiều người đều thuộc loại một, kết quả đã đoán sai cả, tổn thất nặng nề, sau này tôi đã hiểu rõ một đạo lý....."

"Đạo lý gì?" Anh không nhin được hỏi.

"Cái gọi là đau lòng, chỉ cần không có lòng thì sẽ không bị tổn thương thôi." Cô ngẩng mặt cười ngậy ngô, mày mắt cong cong.

Anh cau mày lại, đặt khăn lông trong tay lên mái đầu ướt sũng của cô vò rối một hồi.

Chờ đến khi ngừng vò hong khô tóc cô, hơi rượu cũng vơi bớt. Cô ngã xuống giường, trước khi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, vẫn nói mê.

"Kỷ Vân Dục, anh là loại người nào đây?"

"Người xấu." Anh thuận miệng đáp.

"Vậy làm phiền anh xuất tiết để một chút nha....." Cuối cùng cô đã ngủ, không nói thêm gì nữa.

Xấu tiết để một chút, phải không?

Ngón tay chạm vào thủy tinh, một chút lạnh lẽo.

Ánh nắng mềm mại tạo nên vầng sáng rực rỡ óng ánh trên khung cửa sổ, rơi vào đáy mắt, làm mờ hết thấy.

Ngoài cửa sổ, là một tòa thành thị phần hoa náo nhiệt.

Anh yên lặng đứng đó, giống như bị một đường ranh giới rõ ràng ngăn cách ở bên ngoài thế giới hỗn loạn to lớn.

Có lúc, mong ước của con người giống như đóa hoa nở rộ trên vách đá cheo leo, mĩ lệ mà mỏng manh.

Thời gian sẽ vạch trần tất cả, cũng sẽ vùi lấp tất cả.

Có bao nhiêu chuyện đâm lao phải theo lao, lại có bao nhiêu người không thể làm theo ý mình.

LINK Truyện:

Tối Chung Lưu Phóng <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toi-chung-luu-phong-3646180.html>

LINK Chương này:

Chương 50: Có bao nhiêu chuyện đâm lao phải theo lao, lại có bao nhiêu người không thể làm theo ý mình <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toi-chung-luu-phong-3646180/chuong-53.html>